

гледамъ. Нали знаешъ, че нѣмаме ни нива, ни лозе? Сега и ти . . . — каза тя гнѣвно и излѣзе изъ махалата. Мене ми се зави свѣтъ. Щѣхъ да падна. Безъ много да чакамъ, решихъ да тръгна и да намѣря мама.

Учителътъ млѣкна и пакъ се заразхожда. Нѣколко минути всички млѣчахме. Неговата тѣга налегна и насъ. Следъ малко се обади Петъръ Неновъ.

— Учителю, кѣде е сега Бея?

— Въ канцеларията е, — каза той.

— Искате ли да я видите?

— Искаме, искаме! — обадихме се всички.

Следъ малко учителътъ доведе едно дребно, слабо дете. Облѣчено бѣ съ басмяна антерийка и обуто съ сѣщо такива гащи.

— Бея, знаешъ ли български?

— Малко се научихъ отъ воденичарката, — отговори сериозно Бея. Звънецътъ удари, и учителътъ съ Бея излѣзоха вънъ. Ние пакъ замлѣчахме. Никой не мислѣше да излиза.

— Е-е, какво мислите, съученички, — попита Найдень. Трѣбва да помогнемъ на това бедно дете.

— Ако е българче, мама би го взела за слугинче, — обади се богатата Стоянка, но сега . . .

— Да, но то търси майка си, а не чужди хора, — допълни Милко. Азъ пъкъ ето що мисля. Учителътъ да се научи чрезъ общинското управление, въ кое село е майката на Бея. Ние да съберемъ помежду си една сума, съ която да наемемъ една каруца и да изпратимъ Бея при майка ѝ.

— Вѣрно, вѣрно, това е много хубаво, — извикаха нѣколко ученика. Утре всѣки да донесе, колкото обича.

Анка разказа тая история тихо и прочувствено и млѣкна. Очитѣ ѝ наново се напълниха съ сълзи.

— Да-а, Анче, — каза майка ѝ — трѣбва винаги да бждемъ благодарни отъ това, що имаме. Не гледай само тия хора, що сѣж предъ тебе, но и тия — що сѣж следъ тебе.

П. А. Христова